

Süllyedt, süllyedt a fekete hajó,
s rehangáltak a részeg roncsokon:
jegyző, tanító, pap és szolgabíró,
csendőr, főispán, koma, sógor, rokon.

Bombázott utcákon riadó romok
boldog, szabad, ujjongó táncra keltek;
valahol a város szabad határán
lázadók lázas nótát énekeltek.

Jöttek az erdők rongyosai,
a láncok alatt is mindig szabadok,
s a széjfelrombolt börtönökből
kizúdultak szabadon a rabok.

Jöttek. Láttál már vad vihart?
Láttad a tengert, amikor haragszik?
Láttad az embert, amikor felébred
s a napot, amikor lenyugszik?

Olyan vörös volt és olyan véres,
ragyogó és engesztelhetetlen.
Csak hunyorogva nézte a barát
és sngarától megvakult az ellen.

Jöttek. Tudtuk, hogy jönni fognak,
s már tudtuk a dalt is, a himnuszát, az igazt.
Tudtuk, mit hoznak a szuronyerdők
igazságot, jogot, Titót és tavaszt!